

MENIGHETSBLADET

For Lunner og Grua/Harestua

Nr. 1/2021 Årg. 81

Johannes Døperen sier: «Se Guds
Lam som bærer bort verdens synd».
(Joh.1,29)

Påsketanker

v/Stian Keyn Elysian

Prestetanker

Påskehistorien er både hjerteskjærende og herlig oppløftende. På den ene siden så har vi en helt grusom urettferdighet og ondskap i full blomst, på den andre siden har vi en helt utrolig kjærlighet og vilje til å følge Guds vilje. De fleste kan hele påskehistorien godt; nattverden, Judas, disiplene som sovner i hagen, Judas sitt kyss, Peters fornektelse, rettsakene mot Jesus, korsfestelsen og til slutt oppstandelsen. Siden jeg var 13 år så har historien om Jesus sin bønn i hagen hatt en spesiell betydning for min tro.

Jeg hadde fått i hjemmelektse å lese en hel bibelsk bok, så jeg valgte Lukas. Det var nok 100% tilfeldig at det ble Lukas. Noe motvillig startet jeg å lese Lukas, jeg ville nok heller stikke ut og spille fotball. Men denne gangen ble jeg helt oppslukt av det jeg leste og det å lese hele boken gikk rasende fort. Når jeg kom til påskehistorien (kapittel 22-23) så følte jeg for første gang «påskan» på en helt annen måte. Ordene jeg leste ble levende og det var som om at jeg var der med disiplene og Jesus de siste timene før korsfestelsen. Det var noe dypt som skjedde i mitt hjerte da jeg leste historien som en 13-åring, og da spesielt historien om Jesus i hagen:

Han slet seg fra dem så langt som et steinkast, falt på kne og ba: «Far, om du vil, så ta dette begeret fra meg! Men la ikke min vilje skje, men din!» Da viste en engel fra himmelen

seg for ham og styrket ham. Og han kom i dødsangst og ba enda mer inntrengende, så svetten falt som bloddråper ned på jorden. (Lukas 22:41-44).

Dette var delen av påskehistorien hvor Jesus virkelig ble en del av mitt liv! Etter den dagen så var det ikke noen vei tilbake. Her tror jeg Jesus var helt sikker på hvilken forferdelig pine og død som ventet ham. Han visste også at han kunne slippe hvis han ville. Men så sier Jesus «Men la ikke min vilje skje, men din!» For meg ble denne bønnen kjernen for mitt kristne liv. La ikke min vilje skje, men din!

Det er så lett å følge det livet man selv ønsker å stake ut. Men det å følge Gud av hele sitt hjerte fører ikke alltid våre liv i den retningen vi selv skulle ønske det tok her og nå. Vi forstår kanskje ikke rettferdigheten av Guds vilje her og nå. Men Jesus forstod noe på et høyere plan. I stedet for å flykte vekk fra pinen la Jesus sitt liv i Guds hender. Siden den dagen jeg leste dette som en 13-åring ble kjernen av påskan for meg Jesus sin bønn: «Men la ikke min vilje skje, men din!»

Den norske kirke i Lunner
Lunner kirkekontor
Lunnerlinna 43A, 2730 Lunner

Tlf.: 61 32 48 00

E-post: post.lunner@kirken.no

Hjemmeside:

www.kirken.lunner.no

Menighetsbladet:

menighetsblad@lunner.kirken.no

Bankkonto: 2030 18 43225

Åpningstid/telefontid:

Mandag - torsdag kl. 09 - 14

(stengt tirsdag kl. 08.30 - 10.30)

Ansattes telefonnummer:

Sokneprest i Lunner:

Mari M. Western, tlf. 45 24 44 90

Sokneprest i Grua/Harestua:

Stian K. Elysian, tlf. 45 66 65 46

Kirkeverge:

Amund Gillebo, tlf. 41 93 33 03

Soknediakon:

Reidunn Fløtre Trbojevic,
tlf. 92 22 77 19

Trosopplærere:

Trond Hem Stenersen, tlf. 92 88 66 17

Ida Benoni, tlf. 99 70 03 90

Kontorsekretær/saksbehandler:

Marit Hegli, tlf. 99 47 39 33

Karin Fristad, tlf. 40 24 24 87

Graver/vaktmester:

Tore Lindheim, tlf. 41 61 25 09

Organister:

Oscar E. Mendoza, tlf. 92 41 48 90

Ida Benoni, tlf. 99 70 03 90

Kirketjenere:

Karin Fristad, tlf. 40 24 24 87

Björg Vefferstad, tlf. 45 27 24 57

Lunner menighetsråd:

Leder: Ragnhild K. Lier Western,
tlf. 95 15 52 76

Grua / Harestua menighetsråd:

Leder: Berit Skjørshammer,
tlf. 97 75 45 12

Lunner kirkelige fellesråd:

Leder: Ragnhild K. Lier Western,
tlf. 95 15 52 76

Møt den nye prosten vår!

v/Trond H. Stenersen

Det er tilsatt ny prost i vårt prosti.

Han heter Christofer Solbakken og kommer fra Oslo. Han har lang og variert fartstid fra ulike arbeidsfelt innenfor Den norske kirke, med arbeidserfaring som både sjømannsprest i New York, kapellan i Tonsen, vikarprest i både Nittedal, Hakadal og Kongsvinger, feltprest og diverse arbeidsoppgaver innenfor «kirkebyråkratiet».

På et besøk på kirkekontoret spurte vi impulsivt om vi kunne få et intervju med ham – og han stilte seg sporenstreks til tjeneste og syntes bare det var flott å kunne bli presentert for menighetsbladets lesere.

Velkommen til Hadeland – og til Lunner, er vår spontane førstekommentar.

Kan vi spørre: Hvorfor akkurat prost – og her i Hadeland og Land?

Jeg syntes både området og selve jobben virket som en spennende utfordring; å være prost er å være prest, men med ansvar for et litt større overblikk. Å være operativ på lokalplanet og samtidig kunne arbeide strategisk på et mer overordnet plan, er en engasjerende utfordring.

Hadeland som geografisk område er jo også spennende med sin lange historie, sine kirkebygg, sitt menighetsliv, sin kultur m.m. Og så synes jeg det er interessant og spennende å kunne jobbe for at kirken kan utvikle seg videre og fortsette å være en god og relevant ressurs for lokalsamfunnet og for menneskene som bor her.

Mitt kjennskap til Hadeland bygger i stor grad på besøk til Granavollen. Dem er det blitt mange av opp igjennom årene. Jeg er også svært glad i å gå på ski, og bruker gjerne både Nordmarka og Lygna som «boltreplass» om vinteren – eller som turentusiast ellers i året. Når jeg da bor på Kjelsås, så er ikke veien lang hverken med tog eller bil.

Det å være prest er jo noe flott i seg selv; det å møte enkeltmennesker med den gaven og hjelpen som gis oss gjennom evangeliet i Jesus Kristus. Men det å kunne være med som en av drivkreftene i samspillet med andre prester, kirkeverger, menighetsråd, fellesråd, ansatte osv., er jeg også veldig nysgjerrig på.

Ja, for du har jo ingen prosteerfaring, skyter vi inn.

Det stemmer – og det er noe jeg gleder meg til å ta fatt på. Som prost skal jeg lede prestatjenesten i et

langstrakt og variert prosti. Men det er også min oppgave å fremme samarbeid og samhandling mellom menighetene, med råd, ansatte og frivillige. Kirken er et stort arbeidslag, og vi må hjelpe hverandre til å være den beste utgaven av oss selv. Sammen kan vi få til en hel del!

Har du noen slags «programerklæring» når du nå tar fatt på prostegjeringen?

Jeg ønsker å virke til det beste for menneskene her i prostiet – først og fremst ved å bidra til å skape en best mulig kontaktflate overfor folk, der kirkens gode budskap kan oppleves relevant og aktuelt. Kirken skal gi mennesker hjelp til å rette ryggen og bli «løftet opp» å kunne se og kjenne på sin egen verdi. Det synes jeg er viktig. Vi må hele tiden spørre oss hvordan vi kan formidle evangeliet slik at den enkelte kan finne en nådig og god Gud.

Jeg håper kirken i vårt område kan operere som en utadvendt kirke som ønsker å være der folk er – og samtidig ha noe viktig å invitere dem inn til.

Som prost håper jeg å kunne være tilgjengelig - for prestene, menighetsråd, fellesråd og alle kirkeansatte, men også for alle de mennesker som bor i Hadeland og Land, og som sokner til våre menigheter.

Sier en blid, utadvendt og svært imøtekommende prost.

Vi takker så mye for samtalen, og ønsker vår nye prost all Guds gode velsignelse i både arbeid og hvile.

Kari Joten er gått bort: En misjonær som satte spor

Kari Joten er ikke lenger blant oss.

Helt mot slutten av 2020 sovnet hun stille inn og ble «forfremmet til herligheten», som det så vakkert heter i Frelsesarmeen, og som det i ordets rette forstand også kan gjelde Kari.

Kari levde store deler av sitt liv på den andre siden av kloden, på Taiwan, den store øya som ligger øst for Kina. Hun var utsendt av Misjonsalliansen, en misjonsorganisasjon med snart en 120-årig historie. Selv om Kari reiste rundt og fortalte om sine opplevelser på Taiwan – også her i Lunner – så er det ikke så godt kjent hvor stort og viktig arbeidet hennes virkelig var.

Vi tok kontakt med Misjonsalliansen for å vite mer – og her er deres svar:

Misjonær Kari Joten, født 26. august 1938, døde 27. desember. Kari Joten var fra Lunner på Hedeland og bodde de siste årene

sine på Bergosenteret på Roa. Et langt liv i misjonens tjeneste er avsluttet. For misjonær var hun til det siste.

Kari vokste opp i et kristent hjem, men under en vekkelleskampanje i 1958 på Jordal Amfi med John Olav Larsen tok hun et bevisst valg. Denne beslutningen skulle legge grunnlaget for mange års tjeneste som misjonær. Men hun var ikke den første misjonæren i familien. Allerede i barneårene stiftet hun nært bekjentskap med misjonstanken. – Mors eldste bror, Jon Engavoll, reiste til Kina som misjonær i 1918, bare 20 år gammel. Han døde på Misjonsalliansens sykehus i Kalgan i Kina i 1926. I barneårene gjorde dette dypt inntrykk på meg, fortalte Kari Joten en gang til journalisten Kjell Hagen.

Det var på jordmorskolen at Kari for alvor opplevde kallet til å bli misjonær. Hun strittet imot, men en spesiell hendelse skulle bli veldig viktig. Hun skulle til posthuset for å sende penger til sultrammede barn i Biafra. – På vei hjem var det som om Gud sa til meg: «Det er ikke pengene dine jeg vil ha, men deg!» Gud ville ha meg i sin tjeneste, og jeg ga etter, forteller hun. En vårdag i 1963 drar derfor Kari Joten til Misjonsalliansens kontor i Oslo. Hun hadde ingen avtale, men fikk likevel snakke med den daværende generalsekretæren. – Jeg fortalte det som det var, at jeg hadde kall til å bli misjonær og gjerne ville reise ut for Misjonsalliansen. Generalsekretær Walstad noterte navnet mitt og sa han ville ta saken opp med landsstyret, fortalte hun mange år senere. Noen måneder senere kom svaret: Misjonsalliansen hadde bruk for

henne. Det var nemlig store behov for sykepleiere på Taiwan. Samme året dro hun til England på språktudium, og den 15. juni 1964 forlot hun Norge, med kurs for Taiwan. Misjonsalliansen startet opp arbeidet på Taiwan i 1948, etter at misjonærene måtte flykte fra Kina. Det ble startet opp et stort diakonalt arbeid med bygging av flere sykehus og ulike tiltak rettet mot funksjonshemmede og mennesker som falt ut av de eksisterende tilbud. Det ble også en viktig oppgave for misjonærene å gjøre de funksjonshemmedes behov kjent for myndighetene. Kari Joten var sykepleier, men hadde mange ulike roller i løpet av årene hun var på Taiwan.

De første 15 årene arbeidet Kari ved Misjonsalliansens sykehus i Puli og Pingtung, og ved siden av andre oppgaver underviste hun ved sykepleierskolen. Hun var også både sjefssykepleier ved Pingtung Christian Hospital, og hun måtte til og med prøve seg som ambulansesjåfør. Sykehuset hadde ikke egne sjåfører, og mange netter måtte hun sammen med andre i staben kjøre hjem døende mennesker. For en kineser er det svært viktig å få dø hjemme.

Senere jobbet Kari mest med funksjonshemmede barn og voksne, i kjølvannet av store polioepidemier. Hun var dessuten aktiv i det menighetsbyggende arbeidet gjennom søndagskole og bibelgrupper. I løpet av årene jobbet hun ved flere ulike sentre for funksjonshemmede og ville være med å sikre de unge funksjonshemmede en utdanning og hjelpe dem ut i arbeidslivet. – Utdanning og jobb gir dem bedre selvtilit og

mestringsevne, og de skjønner at de kan bidra med mye positivt i det taiwanske samfunnet. Den følelsen manglet de tidligere da de mer eller mindre ble bortstuet i en liten leilighet, fortalte Kari til Kjell Hagen.

Kari var med og hjalp svært mange mennesk-

er med funksjonsnedsettelse til et verdig og meningsfylt liv. Helseoppfølging, kompetansegivende kurs og opplæring og bibelundervisning gikk hånd i hånd.

– Det har vært fint å se den åndelige utviklingen hos mange av jentene jeg har jobbet med. Mange har blitt kristne og fått en kirketilhørighet, og hver søndag har de sin egen samling med sang, bibelstudium og vitnesbyrd. Det bidrar til at de vokser i troen, fortalte Kari Joten.

Ungdommene hadde forskjellig bakgrunn. Noen få kom fra ressurssterke hjem, mens de fleste hadde på grunn av funksjonsnedsettelse blitt overlatt til seg

selv, og Kari Joten kunne bli rørt over å se hvilken omsorg jentene viste hverandre. – Det at jentene hadde et fysisk handicap gjorde at de lettere forstod hverandre. Hos oss alle ligger det jo et ønske om å bli mer selvstendig og uavhengig av familiene, og det gjaldt også disse ungdommene. Det fantes på den tiden få tilbud av dette slaget her på Taiwan, fortalte hun.

I juni 1996 var hennes tid som misjonær over. På grunn av en kronisk revmatisk sykdom kunne hun ikke fortsette i tjenesten, og et langt og spennende misjonærliv hadde sin ende.

Kari Joten var en helhjertet misjonær og et varmt menneske. Hun brant for at mennesker skulle komme til tro på Jesus enten de bodde på Taiwan eller i Norge. Uten reservasjon må man kunne si om Kari Joten at hun var en helt igjennom ekte og dyktig misjonær som var stolt av tittelen «misjonær». Hennes hjerte brant for det kinesiske folk på Taiwan.

Mange, både på Taiwan og i Norge, vil sende varme tanker til denne flotte misjonæren når dødsbudskapet når dem. Hun betydde så mye for så mange.

Vi lyser fred over Kari Jotens gode minne.

FASTEAKSJON 2021 VANNJENTA

Fem år gamle Champo Miyambo elsker vann, derfor passer det henne perfekt at hun bare kan gå noen meter bort til brønnen. Slik har det ikke alltid vært.

Vi møter den blide femåringen ved vannpumpa. I dag er hun med søsteren sin Mary på 13 år for å fylle opp vannkannene med rent vann.

Champo bor i landsbyen Kasaula i Zambia sammen med 1753 andre. I et hus som hun deler med

mamma Susan og sine fem søsken.

– Der borte bor jeg, sier hun og peker på et lite hus laget av gress og leire. Utenfor tripper hønene, mens et par av søsknene hennes slapper av på trappa.

Måtte gå i timevis

Champo er så liten at hun ikke kan huske hvordan det var

å ikke ha rent vann, for før Kirkens Nødhjelp boret en brønn i 2018, måtte de drikke og lage mat av vannet de hentet i elva.

Før de fikk vann i landsbyen, var de mye syke. Elva var deres eneste vannkilde. Den var både skitten og full av bakterier.

Mamma Susan forteller at det var mye slit og sykdom. I tillegg måtte de gå langt etter vann.

Glad i frukt

Champo har ikke begynt på skolen ennå, så når hun ikke er ute og leker med søsknene eller vennene sine, liker hun å hjelpe mamma Susan med å lage mat.

– Jeg er veldig glad i mango, smiler hun.

I landsbyen dyrker de mango, sharon og en rotgrønnsak som heter kassava. Den smaker nesten som potet. I tillegg selger moren hennes fisk på markedet. Så de har ofte fisk på menyen hjemme. Champo elsker å være med familien sin, og ekstra stas er det å være med lillebror Chishimba.

– Jeg bruker å mate han, og det er gøy.

I landsbyen er de ikke lenger bekymret for at barna skal bli syke av skittent vann, men bli smittet av covid-19. Derfor er det ekstra viktig at landsbybeboerne har tilgang til rent vann, til både håndvask og forhindring av andre sykdommer i tillegg til pandemien.

Tekst: Anette Torjusen Foto: Jason Mulikita/Fairpictures.

KIRKEVERGENE VÅRE

Marit Hegli –

konstituert kirkeverge i ett år
Kirkeverge Ole Andre Torp måtte kaste inn håndkleet tidlig i 2020 – og da var «rådyra gode» (som Ole André ville sagt det) – eller “gode råd dyre” som det heter på godt norsk.

Heldigvis var løsningen snublende nær.

Marit Hegli har jobbet på Lunner kirkekontor siden 1991 – som saksbehandler og «altnuligperson» innenfor det merkantile området. Hun ble spurt om å bli konstituert i stillingen som kirkeverge inntil videre – og tok sporty i mot utfordringen på en betingelse.

- Jeg kjenner meg selv så godt at 70% jobb var det jeg kunne strekke meg til. De overskytende 30% ble brukt på utvidet samarbeid med regnskapskontoret vårt i tillegg til at noe personalansvar ble fordelt internt.

Ja, for det må jo ha vært en stor utfordring å bli forelagt et slikt spørsmål. Det er jo av helsemessige årsaker at du kun har hatt en 40% stilling i mange år – og så i tillegg en lederstilling med alt

det som det innebærer. Da er det modig gjort å ta en slik utfordring.

- Ja, jeg føler jeg har overrasket meg sjøl litt også. Men så kjente jeg jo jobben såpass godt at jeg visste at jeg ville klare det meste.

Er du blitt glad i å lede?

- Ja, faktisk! Jeg må si at det har også overrasket meg. Jeg trodde ikke jeg var typen til det. Men jeg liker den oversikten det å lede gir meg. Og så har jeg fått mange heiarop underveis, og det har jeg satt pris på. Det inspirerer!

Og nå når du ser deg tilbake – «hva føler du da»?

- Jeg er på mange måter både takknemlig og glad. Og så synes jeg det har vært både lærerikt og fint å fungere som kirkeverge. Men det er klart at det har vært et spesielt år på mange måter med to klare utfordringer; koronasituasjonen og økonomien.

Hva med LYSpunkter?

- Det har vært MANGE lyspunkter og gleder, og det å møte utfordringer har vært mer interessant og spennende enn jeg hadde forestilt meg. Jeg har funnet ut at jeg liker det, sier Marit med sin lett gjenkjennelige og smittende latter. Jeg er fornøyd med at vi har fått hjula til å gå rundt – tross alt. Ja, vi har et underskuddsetterslep det foregående året, men det kunne ha vært verre, for å si det sånn... Vi har fått litt mer å rutte med for innværende år, og samarbeidet med kommunen synes jeg har vært godt og oppløftende. Det er jeg takknemlig for. Nå har vi fått en økonomisk plattform som er til «å leve med». Det er fortsatt stramt, men bedre enn tidligere år.

Du har sagt noe om utfordringene 2020 ga oss.

Har det vært noen ekstra tunge stunder i så måte?

- Koronasituasjonen har vært tung – ikke minst det å ha **ANSVARET** – at ikke ansatte og brukere av kirken skulle bli smittet. Det å leve med dette ansvaret med så mye uforutsigbarhet i en uoversiktlig situasjon, synes jeg har vært veldig slitsomt. Jeg er en person som liker å ha kontroll, og da ga dette ekstra store utfordringer. Men kanskje jeg har hatt godt av det; å lære meg å leve med uforutsette ting som må tas i mot og hankses med der og da.

Nå er du tilbake i stillingen din som 40% saksbehandler ved Lunner kirkekontor. Har du merket noen abstinensproblemer e.l.?

- He, he, kommer det lattermildt fra Marit, nei – jeg føler at kirkevergeoppdraget har falt i de beste hender i og med at Amund Gillebo er tilsatt og virker å ha både de evner og det pågangsmotet som trengs. Og så føles det godt faktisk å kunne slippe ansvaret og få litt mer tid til andre ting. I perioder som kirkeverge har jeg hatt følelsen av å leve et 24/7 – liv der jobben har ligget i bevissthetsmin nærmest døgnnet rundt. Nå får jeg mer tid til barnebarn, gåturer – og til mannen min som har vært både tålmodig og forståelsesfull i denne hektiske perioden.

Og vi kan ikke annet enn å bøye oss dypt i «støvet» og uttrykke vår store takknemlighet for den flotte jobben som Marit har utført som konstituert kirkeverge. **DET** hadde ikke mange andre klart!

Og med disse ordene sender vi stafettpinnen videre til vår nye sjef, Amund Gillebo

Amund Gillebo – ny kirkeverge

Etter to uker i jobben som kirkeverge i Lunner får menighetsbladets utsendte «audiens» i en hektisk oppstartsperiode.

Hvem er Amund Gillebo?

Han er en 43 år gammel mann, gift, tre barn og bosatt i Lillestrøm kommune. Vi har tidligere bodd seks år på Hadeland da jeg jobbet i fire år som trosopplæringsleder i Jevnaker menighet. Så det var jo en viktig grunn til at jeg søkte stillingen som kirkeverge i Lunner. Vi har et stort hjerte for Hadeland og har fortsatt mange venner her, så det kjennes i så måte godt å «komme hjem». Jeg og familien er interessert i trening og friluftsliv. Jeg er leder i Sørums menighetsråd og nestleder i Lillestrøm kirkelige

fellesråd, så jeg er vant til å jobbe med kirkeverger... Jeg har for øvrig en ganske variert yrkesbakgrunn, og har de siste ti årene arbeidet i Blå Kors. Der var det barne- og ungdomsarbeid og forebygging som sto i fokus. I tillegg har jeg erfaring fra arbeid innenfor diakoni, organisasjonsliv og trosopplæring – og så er jeg egentlig utdannet teolog fra Menighetsfakultetet. Jeg føler meg litt som en potet (og det bør vel passe på Hadeland...). Jeg kan litt om mye, og føler meg ganske allsidig. Og det tror jeg er en fordel når jeg jobber i Kirken.

Hva er det viktigste en kirkeverge gjør slik du ser det?

En kirkeverge er en «lag-leder». Og på dette laget spiller både ansatte, folkevalgte og frivillige. Som lagleder kjenner jeg at det er viktig å kunne lytte, ha oversikt, vite hvor «målet» står, ha evnen til å inspirere – og samtidig kunne skjære igjennom og ta gode og riktige avgjørelser. Det handler mye om personalpolitikk og økonomi – men også kirker og anlegg/kirkegårder som skal forvaltes godt.

Hvordan ser du på Kirken som samfunnsaktør?

Jeg tror Kirken er viktig for mange mennesker. Ikke bare gjennom dåp, konfirmasjon, bryllup og begravelser – men for LIVET slik det er med sine opp og nedturer. Det å være tilstede blant folk; å oppleves som relevant og aktuell. Her i Lunner har vi med begrensede midler

klart å holde bygg og kirkegårdsanleggene i god stand. Heldigvis har kommunen gitt oss økte bevilgninger for de neste årene, og det var helt nødvendig – og noe vi selvfølgelig er svært glade for. Men en kirke har som sagt mange andre samfunnsoppgaver; diakoni, trosopplæring, merkantile tjenester m.m. Og det kjenner jeg svært meningsfullt å få være en del av. Jeg håper Lunner kommune vil gi gode rammebetingelser slik at folk som bor her i kommunen skal oppleve lokalkirken som en god og viktig tjenesteyter for dem, i alle faser av livet. Slik kan vi oppfylle det ønsket vi har om å være en levende folkekirke på en best mulig måte.

Til slutt, det nærmer seg påske. Hva betyr påsken for deg?

Jeg må jo si at vi er en «fjellfamilie» som vender nesa mot hytta på Mesnali så snart påskedagene melder seg. Jeg skulle gjerne vært med i påskefeiringen i Lunner også, men her blir fjellkirken på Sjusjøen det alternativet som er naturlig å bruke for oss. Likevel håper jeg inderlig at mange mennesker i Lunner får anledning til å både samles i kirkene – men også oppleve kirken på nett – og få høre verdens viktigste historie som handler om Jesu lidelse, død og oppstandelse.

Avslutter vår nye «kirkesjef». Og vi ønsker ham hjertelig velkommen og lykke til i den viktige jobben som ligger foran.

Finn veien til Jesus!

Hjelp Maria, Peter og Johannes med å finne veien til engelen i den tomme graven, og videre til Jesus! (Tegning: Kari Sortland)

Gi barnebladet
BARNAS til et
barn du er
glad i!

Disse oppgavene er
hentet fra bladet.

Bestill abonnement
på sondagsskolen.no
eller **22 08 71 00**.

VitSer

Klassen hadde
matteprøve. En av
oppgavene var slik: «Et hus
har 5 etasjer. Hver etasje har
20 trappetrinn. Hvor mange
trappetrinn må du gå for å
komme til toppen?»
– Enkelt, tenkte Ole, og
skrev: «Alle.»

- Hvordan er den nye gitaren din?
- Jeg måtte kaste den.
- Hvorfor det?
- Den hadde jo et stort hull i midten!

Finn fem feil

Maria Magdalena løp og fortalte disiplene at Jesus var stått opp fra de døde. De to bildene er nesten like. Finner du de fem feilene på bildet til høyre?
(Tegning: Kari Sortland)

Hva
får du hvis du
krysser en kalkulator
med et menneske?
Svar: En venn du kan
regne med.

HJELP OSS Å HOLDE KIRKEGÅRDENE VÅRE I ORDEN!

Vi ønsker oss alle sammen kirkegårder som er ryddige og velstelte. Kirkegården er et fint sted å besøke for ro og ettertanke. Dit går vi for å minnes våre kjære med lys og blomster ved høytider og minnedager.

Av og til er vi kanskje ikke like flinke til å dra tilbake for å rydde opp når lyset er slukket og blomstene visnet. Vi ønsker å ha dere alle med på laget for å klare og holde kirkegårder, parkeringsplasser og avfallsplasser så fine og ryddige som mulig.

Gravlykter og forsøpling

Til allehelgensdag og til julehøytiden er det veldig mange som kommer på kirkegården for å tenne lys for kjære slektninger eller venner som er døde. Det er fint med lys på kirkegården, og lystenning gir oss en anledning til å stoppe opp og tenke på den døde.

Det som dessverre ikke er så bra er at lysene ofte slukker før de har brent helt ned. Dette har fuglene oppdaget, og de prøver å få tak i stearinen som er tilbake i behold-

eren for å spise den. Fuglene flyr av sted med plastbeholderen med metallokk og slipper den i naturen og på åkrene rundt kirkegårdene. Lokkene kan fort havne i fôrhøsterten, bli kuttet opp og havne i foret til dyrene. Fuglene tar også glassbeholderne og slipper de fra lufta for at de skal knuse slik at de kan få tak i stearinen som er tilbake. Derfor ønsker vi at de som tenner lys på kirkegårdene kommer tilbake og fjerner restene snarest mulig etter at det er forventet at lyset har brent ned.

Lunner kirkelige fellesråd bruker mye penger og ressurser på å samle sammen «gravlys-avfallet» når snøen smelter. Det er ikke kapasitet nok til at vi kan kaste restene i det vanlige avfallet. Derfor må vi betale ekstra for å levere dette avfallet på gjenvinningsstasjonen. Vi bruker også mye tid på å samle sammen lysrestene, og glasslyktene som har knust er det ikke hyggelig å håndtere. Vi ønsker derfor at flest mulig av dere som har tent lys på gravene i vinter er snare til å fjerne restene når snøen begynner å smelte.

Julekranser og lyng

Det hadde også vært fint om dere kan ta med julekranser og død lyng før plantesesongen starter, for at vi skal ha størst mulig kapasitet i avfallsdunkene når alle vil plante til 17. mai.

Avfallsdunkene våre er godt merket med hva slags avfall som skal hvor. Vi henger opp plastsekker til plastavfall, slik som blomsterpotter og plastposer. Vårt ønske er at dere tar avfallet med hjem når dere ser at avfallsdunkene begynner å bli fulle. Hvis dette ikke er mulig ber vi om at alle sorterer søppelet i sine respektive dunker slik at det kan leveres til gjenvinning.

Takk for at dere hjelper oss med å være en GRØNN menighet!

Dugnader

Når snøen forhåpentligvis har gitt tapt for vårsola og nasjonaldagen nærmer seg er det tid for å rydde og rake på kirkegårdene. Vi planlegger i år å ha en hel dag ved hver kirke for å lettere kunne overholde alle smittevernregler i disse koronatider. Ta med egen rive og godt humør så skal vi være der med det andre utstyret som trengs og en kopp kaffe.

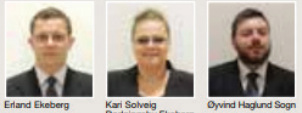
Det vil bli koselig å være litt sosiale utendørs etter den «kalde fine tida». Vi gleder oss til å møte dere til dugnad og håper at mange har blitt vaksinert og coronareglene er litt løsere innen da.

Dugnadsdager vil bli satt opp når tiden nærmer seg. Hvis datoen ikke passer deg, så setter vi også pris på hjelp andre dager.

Fra kirkegårdsarbeiderne

JØLSTAD
begravelsesbyrå

Erlend Ekeberg Karl Solweig Øyvind Haglund Sogn

Vakttelefon **61 33 20 30** (24t)
Gjør også alt vedrørende gravsteiner

www.jolstad.no

Briller – kontaktlinser
TIMEBESTILLING
Optiker MSc Jarle Bang
tlf. 61 33 19 10

BRILLE
OPTIKER MSc JARLE BANG
9750 GRAN Tlf. 61 33 19 10

HJØRNET

Hadeland Bil AS

2740 Roa
Tlf. 61 32 21 00

Opsahl
Begravelsesbyrå

Hadeland STEIN
Gravsteiner

Døgnvakt ved dødsfall Alt vedrørende gravsteiner

61 33 27 00 Avd. Gran / Harestua

ALT INNEN BLOMSTER!

SPESIALIST INNEN SORGBINDERI
FRI FRAKT TIL KIRKENE I LUNNER

Garverivegen 8, 2740 ROA
Tlf. 92 54 32 00 / 93 61 05 86

Ledig
for annonse!

Maskinreparasjoner, sveising, mekanisk
arbeid og vedlikeholdstjenester

Lunner@lunnersmaskin.no
Telfon: 900 39 200

Nå kan du betale menighetsbladet med
Vipps. (Velg «kjøp noe» i menyen). Dette
nummeret brukes kun til menighetsbladet
selv om teksten er fellesråd.

Vipps-nummer

124588

vipps

SpareBank 1
RINGERIKE HADELAND

LUPRO
lupro.no
Roalinna 28 – 2740 Roa – Tlf. 61 32 49 60

Hadeland
BILGLASS

Landbruk og Verktøy
EGET SERVICEVERKSTED

Storlinna 71, 2760 Brandbu
Tlf. 61 31 30 20 • landbrukogverktoy.no

For mer info – landbrukogverktoy.no

Gran Jern og Hage
LANDBRUK OG VERKTØY

Storgata 23, 2750 Gran
Tlf. 61 33 27 77 • landbrukogverktoy.no

Følg oss på
Facebook

Ledig
for annonse!

Toyota Hadeland AS
61324770 www.toyotabil.no

Salg av nye/brukte biler
Service - EU kontroll - Deler

Accountor Hadeland Nittedal AS
Autorisert regnskapsførerselskap ARS

Hadeland: 61 31 99 20, accountor@hadeland.no
Nittedal: 67 07 12 65, accountor@nittedal.no
accountor.no

KIRKENS SOS ER ALLTID ÅPEN!

Kirkens SOS er alltid tilgjengelig for de som har behov for noen å snakke med. Vår døgnåpne
krisetjeneste kan nås på telefon **22 40 00 40** eller via mail og chat www.kirkens-sos.no

Vil du støtte vår krisetjeneste kan du gi din støtte via Vipps nummer: 504653, valgfritt beløp,
eller via sms: ALLTID3 til 2160, du gir da 150,- kr til vårt arbeid

Ensomheten tar ikke ferie.
**GI EN SAMTALE TIL EN
SOM TRENGER DET.**
Send sms **ALLTID3** til **2160** (150,-)

SLEKTERS GANG

DØPTE:

- 01.11. Cassandra Nilsen-
Kjeve
Axel Kristiansen
Ulrik Haakenstad
Langli
08.11. Even Hobber
Erlend Bratlie
Arnekleiv
Polly Beata Sahlin
Arnkvaern
10.01. Herman Eide
Trehjørningen
21.02. Oliver Nygård
Hanssveen

VIGDE:

- 31.12. Eva Berge og Demis
Barros Tenorio

DØDE:

- 28.10. Jan Erik Johansen
f. 1943
30.10. Liv Helene Krågsrud
f. 1941
05.11. Knut Nilsen f. 1941
21.11. Karin Opheim f. 1933
07.12. Ambjörg Margrete
Hagen f. 1931
16.12. Poul Andreas Søren-
sen f. 1934
27.12. Per Arne Vestlund.
f. 1948
27.12. Kari Joten f. 1938
24.01. Kari Bjerkely f. 1946
30.01. Karl Jonsebråten
f. 1968
05.02. Astrid Grina f. 1927
07.02. Karin Olaus Møller-
Christensen f. 1940
08.02. Robert Østbye f. 1929

DIAKONENS SPALTE

VANSKELIGE TIDER!?

I flere måneder har nyhetsbildet vært preget av Koronatider og valg i USA.

Hverdagen har liksom stoppet opp litt og vi kjenner på slitenhet og oppgitthet.

Det har skremt meg at det er så mange misfornøyde mennesker i verden. Jeg skjønner at jeg lever i en «*boble*» her langt mot nord, der jeg ikke helt har oversikt og kunnskap om de urolige og mørke kreftene som vi møter i nyhetsbildet. Jeg skremmes av at folk blir så sinte og tyr til demonstrasjoner og virkemidler som er så fjernt fra mitt liv. Det betyr vel at jeg er av de heldige i verden, som har det veldig trygt og godt.

Jeg skjønner at ungdommer blir mer og mer skeptisk til hvilken fremtid som ligger der fremme. Da jeg gikk og surret med disse negative tankene, var det et stort løft å se en mørk ung jente i knallgul kåpe komme som et lys opp på podiet da den nye amerikanske presidenten skulle tas i ed. En ungdom med lys i øynene, full av pågangsmot og stor tro på fremtiden. Hennes budskap og optimisme løftet meg mange hakk.

Jeg er ikke veldig god i engelsk så jeg skal ikke sitere henne, men jeg oppfattet såpass at hun hadde en drøm og en oppfordring om at vi alle må løfte denne sårede jorden og gjøre den til en vidunderlig jord. Hun kom med enn oppfordring til oss alle som det er viktig å være bevisst på.

- Det er alltid lys, hvis vi bare er

modige nok til å se det, hvis vi bare er modige nok til å bli det. – Det handler om mot og vilje, om at vi tør å tro på lyset, at det er der, og at vi kan være formidlere av det i våre liv. Da vil det spre seg ut og overvinne de mørke kreftene.

Hennes poetiske tale fikk meg til å tenke på et bibelvers i Lukas-evangeliet 11.34:

«Øyet er kroppens lampe. Når øyet ditt er friskt, er det fordi kroppen er full av lys. Men er øyet ditt sykt, er det fordi det er mørkt i kroppen.»

Mitt ønske er at lyset må skinne i alles øyne, så vi både kjenner oss trygge og verdifulle, og ser de utrolige mulighetene vi har til å være med på å spre lys og optimisme både for oss selv og for hverandre. Å høre på Amanda Gorman sin tale ga meg håp for fremtiden og glede over at det er en ung generasjon som vil kjempe for vår jord.

Så får vi ta imot utfordringen hennes om å være modige nok til å se lyset og til å bli lyset.

Reidunn - diakon

Gudstjenestene

På grunn av smittevernreglene er det vanskelig å vite om vi får gjennomført alle våre planlagte arrangementer og gudstjenester. Vi ber dere derfor følge med i lokalavisen Hadeland, hjemmesiden vår www.kirken.lunner.no og Facebook <https://www.facebook.com/Kirkeneilunner>.

**Deg være ære,
Herre over
dødens makt!**

PÅSKEkveld
i Grua kirke for 12 og
13-åringer i Grua lørdag
20. mars kl. 18.00. Her blir
det «*påske for alle penga*»,
diverse aktiviteter og
påskehistorien slik du
aldri har opplevd den.

6-års klubb i Lunner
kirkestue og Harestua kapell for
barn født i 2015. Lunner møter mandag
12. april kl. 17.30 og fire kvelder utover mens
Harestua inviteres til Harestua kapell torsdag
15. april kl. 17.30 og fire kvelder utover.
STOR FEST med utdeling av 6-års bok
under Skaperverkets dag Kristi
Himmelfartsdag
13. mai.

Bursdagsfest for 8-åringer
(født i 2013) tirsdag 18.mai
kl. 17.30 på Heimly sammen
med Lunner Barnegospel

Det er spesielle tider - også i trosopplæringen,
men vi har fått være på skolebesøk, hatt Lun-
ner barnegospel hver tirsdag og bibelkurs for
11-åringer fire kvelder i februar. Her deltok 15
stykker hver gang!

På Kode-B, som "klubben" heter, gjør vi 6 ting:
bibel, bibel, bibel og lek, lek, lek. Da vet alle hva
vi får; en god blanding av lærdom og felleskaps-
opplevelse.

Her ønsker vi å framsnakke hverandre bl.a. med
gode hilsener skrevet på papptallerkener (se bil-
det til høyre).

**Deg være ære, Herre over dødens makt!
Evig skal døden være Kristus underlagt.
Lyset fyller haven, se, en engel kom,
åpnet den stengte graven, Jesus grav er tom!**

**Deg være ære, Herre over dødens makt!
Evis kal døden være Kristus underlagt!
Salme i NoS 197**